

У Новоме Саду 20. марта 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Слика и прилика.

У „Боршсемјанкову,
Маџарском шаливцу,
Нађох једну слику —
Смеј'о сам се вицу.

Нацртан је Тиса,
Већ ка' што се црта;
А у левој руци
Држи једног хрта.

(Хрт је тако мршав,
Као миш у посту, —
Види се да ј' био
На Тисином косту.)

И у десној руци
Тиса нешто има:
Маказе големе,
Па се дичи с њима.

Њима сече ргу
(Из начела свога)
Све комад по комад
Репа таваного.

Тиси ни бригеша,
Благоносно шмрца,
И чуди се само
Што се рт копрца.

Али ко је рт тај?
Нико други није,
Већ стубови уставности,
Старе жупаније.

Слика ј' доказ да још има
У Маџара вица.
Има, има вица,
Ал и — кукавица.

Крешимир.

Шетња по свету.

XX.

На свету има врло несретних људи. Ма шта радили, ма куд се макли, свугде их несрећа очекује. Ја знам чак и таквог једног несретника, који не само што у животу није могао ни до чег дотерати, него није могао ни до своје раке доћи. После толиких несрећа у животу поболое се и једног дана држао је сав свет, да је дотични несретник за увек свршио. Купили су му леп сандук, комшилук се постарао и за леп погреб. Тело су му код куће и у цркви лепо опојали, лепа и пратња беше и таман да сандук спусте у раку — поче самртник песницом лупати о заклопац. Морали су људи опет откуцати сандук, јер несретник беше само привидно мртав, као што се то по неки пут догађа у овоме свету. И тако један човек није могао стећи ни своју поштену раку, него се и на даље морао злопатити, као и пре.

Од тих несретних људи један сам и ја!

И ја таман што сам дошао до своје раке, те да поставем професором на карловачкој богословији а залагај ми се измаче из уста. Шта ћу јадник, кад сам такве судбине! Ја сам гајио најлепше наде, е, али Герман пронађе, да ја не само што ништа не знам из католичког канонског права, него да сам и против уније радио у беловарској жупанији, па ето с тога сам био срамно истеран из двора православног српског црквеног великодостојника.

По томе ми сад друго ништа не преостаје, него да и опет узмем штап у руке и — не ваља да учи-

ним какво безаконје и да кога ударим по глави, већ да се поново почнем шетати по свету, као оно вечити Јуда Ахасвер. Оно, наш би свет већма волео, да се Гарашанин одшета, али он неће сам, већ чека на друштво па сигурно ће му се та лепа жеља скорим уз Мрашин и Германов благослов и извршити, а можда ће и њих двојица поћи мало у „фрема“ и „вандровку“. То би годило њиховом здрављу и — српским интересима. Онда ћу бар и ја имати у мојим светским шетњама друштва, а донде да богме да морам сам тумарати којекуда.

Тако сам у том тумарању наишао и на једну врло обскурну крчму т. ј. мислио сам да је, јер сам чуо унутра ужасну ларму и по неки пут врло грубијанске речи могле су се из те ларме разабрати, као: „сокачки бангалоз“ и друге многе такве отмене речи, да би се и сам Јота Грујић њима подочити могао и свој учтиви речник обогатити, али то није била никаква опскурна крчма, већ — аустрински државни сабор! Немачки образовани посланици изазвали су такву ларму и свађу, да мал' што није дошло до кикања и гушања између њих и чешких посланика. Немци су већ стисли песнице — у цепу, а Чеси се спремали, да своје немачке другове или избаце кроз прозор па поље, или пак да их отерају у — крчму.

То је мађарски сабор већ са свим друкчији. Ту ни спомена нема о кикању и гушању, па ма како се странке међу собом бориле. Ни у најстраснијој дебати не заборављају говорници на учтивост и отменост. И у најжешћој партајној борби стоје увек на висини свога положаја и европске образованости, само се и у мађарском сабору по некипут догађају мале неправилности. Тако се кадикад догоди, да посланик покаже уместо свој мандат — исплаћане бирташке рачуне, што су направили његови слободни бирачи за времена

кортешовања и приликом самог избора, а догађа се и то, да један посланик подигне из благајне и своје и свога друга дневнице, па то све сам потроши. Другу му не преостаје друго шта, него да за бадава заступа народ за толико дана, за колико је његов пријатељ новаца из саборске благајнице подигао. Дефрауданта пак прогони из своје средине странка, којој је припадао, а он — дефраудант — усљед тога не полаже свој мандат, него тражи какву лепу државну службу, па ће је сигурно и добити, пошто није право, да таква човек остане без достојне награде.

По томе се види, да се ми са неким нашим посланицима поносити можемо, јер, хвала буди њима, умакли смо у погледу учтивости, образованости, кавалерства и моралности далеко испред аустријског државног сабора. У томе се Аустријанци с нама ни мерити не могу. Чак су и наши министри учтивији и бољи, јер кад је нужно кадри су човека и у руку пољубити, а за једног од господe министра вели се, да на своју земљу мање порезе плаћа, него што плаћају остали његови саграђани. О Тиси да богме не може ни речи бити, јер он је образац учтивости, праведљивости, слободоумља и — љубави према народностима.

Само са мађаризацијом не иде тако, као што би требало ићи. Ено Чангови, које су из далеке Буковине довели, да учврсте и шире мађаризацију по доњем Банату, почели су сад да се носе ко српски, ко румунски, па патриоте зебу, да ће Чангови с туђим оделом примити и туђ језик.

Том великом злу могли би пештански патриотски Чивути доскочити. Нека пошљу Чанговима бесплатно право мађарско одело, па ће бити спасена домовина. Нека пештански Чивути покажу, да су патриоте и онда, кад треба давати, а не само онда, кад ваља узимати. Овако пак може се врло лако догодити и тај

ПОДЛИСТАК.

Г у с к е.

(Наставак.)

Гуде и Шиљак присјетити се на вријеме да није законито што бјеху наумили, те након кратка договора пустише гуске. То је таман било кад је Милица Јованова, са слушкињом Илинком хтјела да оде до болнице. Оне таман на авлијска врата, а ето ти гусака, једне за другом, генају се дома. Јадна жена, знајући ћуд домаћинову, потече к њему да забашури што се догодило.

„Ма, чоче, ти зачама сад овде, а мало прије ти се прешило да излазиш. Ајде, брате, већ су сви дућани потворани!“ рече она веселијем лицем.

„Нека жено! Ко ме је преша од мене наћи ће ме и кашње, не бој се!“ Па се стаде шалити с њом и задјевати је.

А бјеху лични и тај Јован и Милица. Стаса поједнака, обоје високи, танки у пасу. Он од онијех снажнијех коштуваваца, којима нити би могао шта додати нити им шта одузети. Бјеше смеђе длаке, очију веселијех, бјелијех

крупнијех зуба. А она дуга лица, бујне црне косе и очију. У свему складна и нежна.

Она сједе украј њега и загрли га једном руком. Он зажмирио, па испукаше млазове димова. Најзад узе кључеве од дућана, па отиде.

Тек дође на главни сокак, где му је дућан био, спрете га опћински стражар, са поруком, да га потештат зове.

„А што ћу му?“ запита Јован.

„Не знам. Препоручио је да одмах дођете, е је велика потреба од вас!“ рече стражар, пак се вину.

„Г'е! биће што око сијена да га посавјетујем!“ помисли Јован, па пјевуцајући отиде пут опћинске куће.

Кад ли тамо, осим потештата и тајника, сједи и општински медик др. Милетић, а Гуде и Шиљак стоје иза њега.

„Добро јутро!“ назва Јован, а лице му се одмах помрачи.

Дежмекасти потештат, госп. Шпиро Кокић, човјек присјед кукаста носа, облијех искоченијех очију, — он једини одговори кроза зубе: „бог дао добро.“

Доктор, Нечесов оглодани дугоња, ћелав а брадат са великијем наочалима на шиљасту носу, пребацио ногу прокољена, па чита „Објавитељ Дилматински.“

Тајник млађи човјек, жутомањаст, широкијех плећа,

курријозум, да ће српске и румунске општине поручити мађарској влади: „Молимо лепо за још неколико хиљада Чангова, јер ове досадање већ смо посрбили, односно порумунили.“

То на послетку није ништа немогуће. Јер кад су „оберлерери“ и други германизатори у бившој граници дочекали, да њихове поуке и разне кратке моралне изреке из „фибла“ и других немачких књига српска деца после као момци употребљују у колу као подскочице, те ни сад није реткост, кад се у колу после исцрпљених српских чује и оваква подскочица: „Kurze Lehre: Fürchte Gott. Ујјују!“ — за што онда не би се могло и то догодити, да не испадне баш све онако, како су мађарске шовинисте замишљале?

Нико не зна, шта будућност у својим недрима скрива, али ипак рђаво је, кад будан човек снови, као што то чине шовенисте у нашој отаџбини. У осталом: ко како простре, онако ће и лећи. —

Милисав.

У ш т и ц ц и.

Министарство Гарашаниново ево се већ две недеље бори с — душом. Дакле се и политички грешници тешко растају живота.

И бугарски кнез хоће да постане краљ. Нешто се сувише много угледа на краља Милана.

По најновијим бројевима има у Европи на 300.000 слепих. Ту нису урачунати из Бугарске и Србије они, који ни мало не виде — шта им владе раде.

Тражи се у Н. Саду српски ученик или ученица, које нису њихови учитељи одвели код Чивутина и тамо их дали фотографисати.

са козјом брадом (француском), погурио се за својим столом па пише.

Јован их омјери погледом свијех. Њега нико не погледа, но сви преда се.

„Шта сте ме звали?“ поче он.

„Оваај“ — поче начелник, чешкајући се иза уха — „оваај, гуске, ти знаш, гуске починеле штету болници, а, оваај, речено ти је да их чуваш. Ево видиш, (показујући свједоке), они су били на муци да их изагнају, а овај, појеле купус . . .“

„Ја, бога ми, ништа за то не знам!“

„Лијеп изговор!“ насмјехну се доктор, не дижући очију с новина. „Знамо ми! Ево ова два свј . . .“

„Лијепи свједоци!“ прекиде га Јован поругљиво.

„Молим, молим!“ доктор ће одигавши обрве.

„Ис! мир!“ рече тајник.

„Пскај дома, пасији скоте!“ рече Јован, а крв му појури у лице.

Настаде велика тишина, само што је перо тајниково љутито шкрипало.

„Дакле, оваај — — поче г. начелник; — — „ти признајеш да су твоје гуске ушле у болничку авлију и учиниле потрицу, а?“

* * *
Хрватски ђаци хоће у православље. Но то би било право славље, али не по Тису и Хедерварија.

* * *
Ако још при прелазу у православље, хрватским ђацима буде кумовао кнез Нико, неће нико моћи казати, да је то био — нико.

* * *
На западу граде борбу и немире радници. На истоку граде немире и борбу опет они, који ништа не раде, но хите да заповедају.

* * *
Краљ Милан се сад са свима српским политичарима договара, а изабраће оног, који најбоље разуме, да му се до двора ва.

⊙.

Живиле „Narodne Novine“!

„Што ј' Србију снаш'о
Удес тако страшан,
Томе нису криви
Ни краљ ни Гарашан.

За то с' не мољ' кривит'
Данас нико жив;
Том је свему* — чујте —
„Само устав крив.“

Таке речи слушат',
То је прави хец, —
Јер то вели Милош,
Али — Милош Зеџ.

Л. К.

„Ја не признајем, нити знам за ту потрицу, док испитам, па ћу вам одговорити“ . . .

„Оваке се ствари одмах рјешавају, примјети тајник.

„Да, оваке се ствари одмах рјешавају!“ понови начелник

„Еле, шта ће те са мном? Хоћете ли ме мушкетати или објесити?“ . . . Тршавајте, јер ја не могу дангубити!“ рече Јован поругљиво.

„Да платиш, овај, пет фиорина глобе у болничку касу!“ рече потештат.

„Ево, о в а ј, пет фиорина. Д' ако не пропанем с тога!“ рече Јован, па бацивши петицу на сто, изађе, треснувши вратима за собом.

„Пасији скоти!“ мрмљаше он . . . „А она кучка моја знала је за то. С тога ти она јутрос ушепргљила,“ и хтједе дома, ал опази да га гледају многи горе како рано излази из општине, а у исти мах видје пред својим дућаном гомилу муштерија, те он право к њима.

„Бро јутро, газда Јово! Камо те јутрос!“ почеше они.

Човјек даде вољу за невољу, па се стаде разговарати с њима, отвори врата и ћепенак, и поче пазарити. А како је био талишан дан, те пазарио лијепо, срџба му, мало по мало, утоли. А како пазарнијем даном није дома обједивао, него му доношаху јело у дућан, то он и заборави.

(Свршиће се.)

Ђира. Даклем, јесили читао да је у Белгији велики Strik?

Спира. Морам ти ући у реч. Ти ту реч не изговараш добро. Оно истина да се пише Strik, али се изговара: Штрајк.

Ђира. Е да — знам ја шта говорим. „Штрајк“ ће бити онда, ако радници одрже мегдан, — али ако полицаји буду јачи, онда ће бити: Strick.

Ђира. Шта велиш о Сомбору!

Спира. Опрости брате, немам каде разговарати, — морам ићи да се купам.

Ђира. Ајок! Не пуштам те док ми не кажеш шта мислиш о Сомбору.

Спира. Е па у кратко да ти кажем, — ја би радо пристао да не буде ни велики ни мали фисикус Србин, само кад би хтели они остали да буду сложни и свесни Срби.

Ђира. Сад иди па се купај. Али о томе мораћемо још коју продиванити.

Проба пера.

СЛ.

Није био ни Сократ сасвим без себичности.

Осуђеном Сократу пун су пехар дали;
У њем' беше нешто као цијан-кали
(Али то су Грци онда друкче звали).

Сократ пехар прими па на ноге ђипи;
У пехару киши, — а Сократ га припи
У живот и здравље супрузи Ксантипи.

„Живиздрава била сто плада лета!
Нека је на земљи свака срећа сретга,
Да се не дошета до онога света!“

Г—д—н.

П у с л и ц е.

△. Неке чивутске новине трубе, да у Србији управо и нема министарске кризе. — У томе ће канда имати право, — јер то је криза народна.

≡. Мучна је то ствар бити посланик на пештанској дијети. Ено ономад су неки посланици у кору викали противној странци: Му!

□. Има већ десетак дана од како се краљ Милан једнако саветује. Али никако да се усаветује.

○. Бадава! У Србији је сад све натрашке. Има

људи који би требало да су над подзором, — а ти су баш под надзором.

×. Досада нас је само финансија убијала, а сада нас убијају и финанси.

≡. Између уредништва „Заставе“ и „Браника“ престала је уобичајена замена — (или управо речи наступила је занема). — „Стармали“ се нада да је то била само шала у очи првога априла, да се мало обрадује „Наше Доба“ и „Турски Марод“ — па после да им се викне: априлили!

♠. Сад кажу да г. Кока није измислио оне пушке што се по његовом имену звале. — Па ништа, можда је он пронашао оно ново сретство што се зове кокаин.

У краљевом двору.

Да је ово дана покушао неко да шета по Београду, сигурно би му застала не само нога, но и памет. То вам је било трчкарање око краљевског двора! Милан Кујунџић је у журби заборавио да навуче мидер, те изгледа у струку, боже ме опрости, као мушкарац; Пироћанац је у место свог програма дочепео зидарски план нове палате, коју је намислио зидати; само је Никола Христић остао ладан и непомичан.

Он је поручио краљу, да има кијавицу, па пошто је напољу зима, то не може излазити. Но краљ се брзо досетио. Дао је донети из Зајечара са гроба стрељаног поп Маринка и другова љубичице, па је послао мали букет Христићу, у знањ, да напољу није јака зима.

То је био уједно и знак, да је над гробовима Христићевих жртава нарасла већ и трава, па се нема чега бојати.

Но осим Кујунџића, Пироћанца, Христића, позвани беху у двор и Гарашанин и Новаковић и други, па је краљ отишао чак тако далеко, да је од Христића одвалио прво слово, те позвао и Ристића. Најзанимљивије је у свему то, што је краљ све те људе питао за савет и мишљење, па ће после радити опет онако, како то њему буде воља.

До овог часа још нису званичне „Српске Новине“ донеле на челу листа, шта се испод чела краља Милана изврзло, али ће вас можда занимати да вам јавим понешто од онога, што се у дворцу догодило.

Краљ је држао преговоре са садашњим и бившим министрима у жутој соби. Зна се да је та боја влашка а не нашка, но сваки може напослетку воleti ону собу, коју — воле. У овај мах стоји пред краљем Кујунџић.

Кујунџића су звали некад Абердарем, он је певао и песме под последњим именом, а нарочито је 1868. год. написао песму која почиње овако:

Милану О

Златном си се штрангом обесио, и т. д.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Кујунџић би данас много дао, да та песма није штампана у његовој књизи. Ал зато се он и не зове више Абердар. „Абердар је умро, дакле живио Кујунџић“, веле напредњаци.

„То је дакле ваша последња реч,“ пита краљ Кујунџића.

— Јесте величанство. Треба стегнути, такав је век. Наше се матере нису стезале у мидере, ал наше кћери чине то. Нешкоди то ни мушкима. Ево ја сам заборавио мидер код куће, па како изгледам.

И народ треба стегнути иначе се рашири, толико рашири, да напоследку нема ни за краља више места.“

„Слажем се. . . Мило ми је, те тако мислите“ — рече краљ и отпусти га.

Уђе Пироћанац. — „Остајете ли при јучерањем мишлењу? пита га краљ.

„Остајем величанство! Ево сам донео написмено и опширније“. При тим речима разави Пироћанац хартију и преда је краљу. На хартији су неки цртежи а горе пише: „План за велику палату.“

Дуго је гледао краљ на ту хартију. Испрва беше зачуђен, но на скоро дође к себи. Аха разумем. Треба зидати, подизати, богатити се. „Добро је — рече Пироћанцу, врати му хартију и отпусти га.

Пироћанац на степеницама завири у њу, па се пренерази. „Авај мени шта је то? Та ја сам у место политичног програма однео краљу план моје нове палате.

Хм, хм, како ли је схватио краљ тај програм, кад ме је тако милостиво отпустио.

У том уђе код краља Никола Христић. — „За што се толико дајете молити? Зар се и стари војак поплашио?“ пита га краљ.

„Нисам се преплашио величанство. Али ја не знам шта ћу више. Више неможемо никога стрељати, слободу не можемо стезати, јер је нема.“

„А зар сте заборавили да сам радикале пустио из тавница? Ту су ми усред Београда,“

— Па зашто их пустисте.“ „Зашто?“

Тако је било време. Мислио сам друкче ће испасти.“

„Затворте их опет. Та то је маленкост“. Возрази Христић. „Нашто да се ја са таквом ситницом занимам. То ће моћи и Кујунџић и Пироћанац и Новаковић.“

„Имаш право“ — рече краљ — „још није твоје време.“

Оде и Христић, па за њим дође још пуно господе. Изређаше се њих неброј, а ређаше се четрнајест дана. Напоследку даде краљ звати и Јевреја Озеровића. Озеровић поручује да ће одмах доћи, но не долази. Краљ и опет шиље по њега. Он опет обриче, ал не долази. Напоследку му поручи краљ, да му сад више и не излази на очи.

Озеровић је сад болестан од јада и муке а неки веле да је покушао био и да се убије. Па шта га је спречило да одмах не оде краљу? Богме смејаћете се кад вам кажем, јер је препрека врло прозаична. Они силни државници што их је краљ звао по два и три

пута, покуповаше у главним трговинама све беле рукавице што су биле на продају. Без белих рукавица није могао нико у двор, па ни Озеровић.

И док је он тражио пун очајања по свим болтама рукавице, стиже му глас, да сад више и не долази. Сиромах Озеровић. Зашто га краљ није раније звао, јер је дубоко узбуђен, да би он умео краљу да изнесе такав програм, какав није изнео ни један Србин и који би краљ оберучке примио. Вите сад због каквих ситница неће Србија добити Чивута — министра.

— ОМ —

● Време се свети.

Често пута Коста
Трпи много поста,
Ал не за то што ј' сиромас,
Већ што своје новце омас
Чим добије —
Попије.

Ал за пос'о његов тај
Свети му се време — знај.
Дани миле као први,
А по некад у месецу
За триестим, за тим мрским
Још с' угутне и мрскији
Тридесет и први.

Љ.

* * *

Паја: Ама та врајла Заседниковићева цели дан трчи по вароши; куд та мора да витла?

Гаја: Пусту је молим те, нек трчи, јадница ко вели: „доста сам седла“!

* * *

Она: Лазо! Лазо! ти си мени не веран: Ти сад волеш Мару. —

Он: Тешу се Милчице, нећу ја ни Мари бити вернији. —

* * *

Гђа: (млекарци). Рани те ли ви ваше краве само са сољу?

Млекарница: Од куда такво питање?

Гђа: Онда мора да ваше краве са ког другог узрока толику жеђ имају, јер млеко им је — сушта вода!

* * *

Гаја: Знашли ти Пајо, шта је то: „perpetuum mobile“ и зашто се људи толико муче, да га пронађу?

Паја: Начуо сам шта је, али се чудим, да ти велиш да се људи муче, да то пронађу. Та то сам ја већ давно пронашао.

Гаја: Човече! Па ти си паметнији од најпаметнијег. Па где је? Шта је?

Паја: Где је? У моје Пеле! Шта је? њен језик!
„Др. Назбулбуц.“

Од када сам. . . .

(по Петеру).

Од када сам роб љубави посто,
Неста свега, нестало песме миле,
Мисли немам. канда су ми мозак
Црне вране на искап попиле.

Зар је чудо, што сад чиним оно,
Што други пут учинио неби?
Зар је чудо, што се чистим, рицкам
И што водем све чисто на себи?

Кад је вече, желим добро јутро,
Кад је јутро, желим добро вече;
Ноћу певам: „сјај злаћано сунце!“
Дању певам: „заићи месече!“

Често перо замочим у песак,
— Песак држим за мастило црно.
Зар сам једном настрадао с' цигаром,
Кад сам ватру к устима обрно.

Те су ране све због тебе цуро,
Под теретом тих срце ми јечи
Па је вредно цуро моја бела,
Твој пољубац ране да излечи!

М. Ј.

„Мудре изреке дра Казбулбуца.“

(по туђој мисли.)

Да се први човек звао Адам, то већ знам, сад
би само из голог љубопитства желео толико живити,
да дознам, како ће се звати последњи човек.

Ја неби ништа марио ни за највећу зубобољу,
само кад се не би мене тицала.

Господар Паја мисли, да је бог зна какав при-
родњак, што тамани толике „Natureschnitzle.“

Помисли увек на смак света, кад у гостиони
поручиш кобасице, па боље поручи одма два пара.

Ала живи мој пријатељ Гаја! у 9 сахата већ је
у кревету, па хрче, а ја се још после пола ноћи
знојим код — билијара! —

Ако ти је жена цандрљива, теши се с' тим, што
ти је пуница још много цандрљивија.

Ако ти се око 9 сахата у веће прохте добро
вечерати, а немаш ни гроша, а ти легни још у 8 сах.
спавати, па ћеш уштедити и вечеру и новац и глад.

Ако се у коју женску заљубиш, заљуби се одма
још у једну, да си сигуран, ако би те она прва из-
неверила.

Чудан светац тај мој пријатељ Сима, да данас
чује, како је Родшилд добио још толико и толико
милиона, — опет није задовољан!

Не браним, нека свет о мени говори, шта год
хоће; — само не трчим да се зло о мени говори, ту
сам јако тугаљив!

Признање.

Шта пута сеђах уз'а њу
ил' она на мом крилу,
шта пута љубих очи јој,
уста и косу милу.
Шта пута руке милене
грлише срећна мене
а ја се топих пресретан:
ех, нема слађе жене!
Па што јој жеља заиска
то већ пред њоме стаја
а задовољство њезино
диже ме у сред раја!
Па уста уста тражећи
зваше ме: својим „драгим“,
„бубицом“ својом „голубом“
и таким речма благим. —
Ал' од кад љубав охладни
па другом руку пружи,
смеје се мојој жалости
а моју тугу ружи.
Право је тако, и треба
та ја сам прави лудак,
не бејах „голуб“, „бубица“,
већ грдан, грдан — „будак“!

„По немачком“ „Др. Казбулбуц“

Шегрин белај.

Силесија вашака снелпаше се око неког шегре,
и сирома шегра нађе се у запари, шта да ради, јер
се никако није могао да одбрани или искобеља од њих
У то му дође сретна мисао на ум. Близу њега било
је једно јабуково дрво, и он се захука и попне се
на-њ. Вашке су обилазиле око дрвета, и гледајући на
шегру, непрестано су лајале. Газди у кући већ додија
лавез вашака, па изиђе на поље, да види шта им је.
Тек он изишао, а шегра се продера са јабуке:

„Газда, отерај одма те вашке, ил' ћу ти иначе
све јабуке појести.“

Наравно, да је газда спасао шегру, а и — јабуке.

Љ. Л.

Верни преводи са српског на немачки.

Бугарски је кнез лане у Пилзну пре маневра сми-
рио четрнаест кригли пива.

Мирко руча увек на врат на нос, као да га ко жури.

Коста и Иса дигли су јуче кафану на главу.

Даница је од господског колена, па за то се над
другима тако узноси.

Суд се попео Живи на душу, да сиромаш не може
ни дахнути.

Квочка је пала, али Милка је не хтеде насадити
— већ је одбила од гњезда.

Андра је у зору врло лепу здравицу избадио.

Многи племићи вуку своју лозу из прастарих вре-
мена.

Поп-Шандор кад предиккује, прекрха на двоје на
троје, па је брзо готов, а међу тим кад поп-Ђока пре-
дикује, отегне се предика као гладна година.

Јесил' чуо да сам испрошена, испрошена и прете-
нована?

Бранко може без по музе да здува три литре вина.

Царе Лазо, честито кољено?

С Маром не може нико на крај изаћи јер је увек
кратко насађења.

Der bulgarische Fürst hat vorigen Jahr vor dem Ma-
növer vierzehn Krügel Bier beruhigt.

Mirko mittagmahl immer auf Hals und Nase, als wenn
ihm Jemand nachlaufen würde.

Kosta und Isa haben gestern das Kaffeehaus auf den
Kopf gehoben.

Danica ist vom herrischen Knie und deshalb hebt sie
sich über die Arderen so auf.

Das Gericht kletterte dem Živa auf die Seele empor,
dass der Arme nicht einmal aufathmen kann.

Die Henne ist gefallen, aber Milka wollte sie nicht
aufsetzen, sondern schlug sie vom Neste ab.

Andra hat in der Morgenröthe einen sehr schönen
Trinkspruch hinausgeworfen.

Viele Edelleute ziehen ihre Reben noch aus den ur-
alten Zeiten.

Wenn der Pfarrer Schandor predigt, bricht er auf zwe
und drei und ist schnell fertig, während wenn der Pfarrer
Gyoka predigt, dehnt sich die Predigt wie ein Hungerjahr aus.

Hast du gehört, dass ich ausgebettelt, ausgebettelt und
geringt bin?

Branko kann ohne halbe Mühe drei Liter Wein nieder-
blasen.

Kaiser Lazo, ehrliches Knie!

Mit der Mara kann Niemand auf das Ende kommen,
denn sie ist immer kurz aufgesetzt.

Милицав.

Магарчев отац.

Имао сам учитеља једног,
— Њему буди посвећена ова —
Мени уча, другима и попа,
Ал' без браде па и без бркова.

Мудар уча, савети му мудри
Често уча' вако рече деци:
„Добро мисли, шта ћеш рећи, п' онда
Зрело, мудро, и паметно реци!“

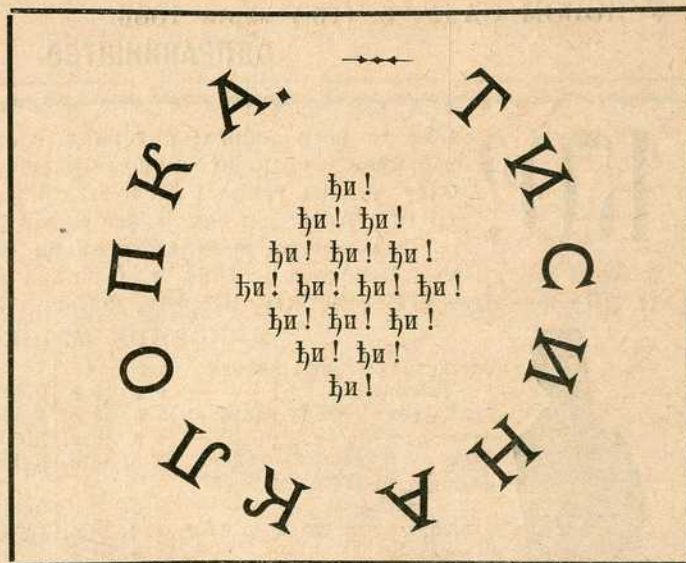
Имали смо једног друга, Пишту,
Мудра му је, промишљена свака.
Јунак дечко — доста кад вам речем;
Звали смо га „кираљем глупака.“

„Колико је — питао је уча —
Три и четир?“ Но, то је баш лако!
Мисли Пишта на тек рече храбро:
„То ће бити са девет једнако!“

„Магаре си Пишта, слатки сине,
У шегрте! за школу си мали“
А ми смо се магарчевом оцу
Од свег срца слатко насмејали.

М. Ј.

Р е б у с.

Решење. Слика у Лисној клокни.

Новије књиге и листови

које уредништво прима у замену.

Smailagić Meho pjesan naših muhamedovaca zabilježio
Dr. Friedrich S. Krauss. Nalogom antropološkoga društva u
Beču. U Dubrovniku, nakladom knjižarnice D. Pretnera. 1886.

Живот и богоугодна дела апостола Христових **Св.**
Петра и Павла (из „житија свјатих.“) Издање српске књи-
жаре браће М. Поповића у Новоме Саду 1886. Цена је
20 новчића.

Тужна књига. Одисаји родитељскога срца пјесме Ј. Сундечића и Срце и љубав пјесме † Пера Јовова Сундечића. У Загребу тисак Дионичке тискарне 1886.

Дечије игре. За српску децу. I. књига. Летње игре. Прибрао Ник. Стојановић учитељ. Београд. Штампар. нап. странке. 1886. Цена 30 н.

Љубомир у Јелисиуму или Светозар и Драгиња. Од Милов. Видаковића. Књига III. — Издање књижаре Браће М. Поповића У Н. Саду. 1886. Цена је 90. н.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1886. до од 4. (16.) марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на по- тиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10^{1/2} сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886.

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

ГРДНИ ГУБИТЦИ,

што их је велика Лондонска фабрика гвозденог намештаја „God- rigde Brothers and Comp.“ усљед најновијег пада Глеаговске фабрике претрпела, тако су ју потресли, да је решила да фабрику за- твори и да свој силни намештај, што је преостало, а који је на сви- ма изложбама одликован златним медаљама, за четврти део фа- бричне цене сасвим распрода. Ја дакле препоручујем од горње куће код мене налазећих се 400 комада гвоздених кревета (кревети су на- лик на приложену овде слику) за одрасле (дивно израђено и уграс за сваки стан и собу), по нечувано богателној цени од 8 ф. (пре су коштали 32 ф. 50 н.). — Наручбине се отправљају и појединце, док снапа траје, и то сваки комад особито добар и без недостатка; новац се има унапред послати.

Ф. БУГАЊИ. — F. BUGANYI.

СТОВАРИШТЕ МАШИНА

У БЕЧУ, LANDSTRASSE, KRIEGLERGASSE.

Гвоздени кревети су особито у пролеће и у лето кудикамо бољи од дрвених, јер чувају да се у њих не увуче гад и нечистоћа, много су трајашнији и дају се расклопити. 1—12

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД,

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без бо- је, који патосу само блеска дају.

Углед и унутство за употребу налазе се код ст- варишта,

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог влештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Л. Стефановића. 1—6

КО?

хоће да носи добрих, модерних, елегантних и јефтиних одела, нека само оде у прво бечко фабрично стовариште мушког и женског одела **М. ХАЈМАНА** из Беча у Н. Саду главна улица у Недељковићевој кући. Јер је штета губити време, и обраћати се на другу страну, јер сам ја фабрикант, а не препродавац.

Одликована је моја радња на многим изложбама у Европи за добар и укусан рад. Основана је 1884. г. Фабрика у Бечу (I. Bezirk Fleischmarkt Nr. 16.) Филијала у Новом Саду, Загребу, Фијуми, Београду, Паризу и т. д.

ЦЕНОВНИК МУШКОГ ОДЕЛА:

Елегантних горњих капута (иберијера) — — —	од 9 ф. 15 ф.	Огртачи за јутро (шлагрок)	од 10 ф. 25 ф.
Врло финих горњих капута	16 ф. 36 ф.	Менчикови — — —	18 ф. 35 ф.
Одела од вуне — — —	8 ф. 15 ф.	Шестрвнив — — —	25 ф. 35 ф.
Одела од вуне врло фина —	18 ф. 36 ф.	Кућни капут и капут за трговину — — —	6 ф. 9 ф.
Чакшире од штофа модерно савилене — — —	3 ф. 5 ф.	Одела за децу од 9—14 год.	6 ф. 18 ф.
Чакшире од штофа врло фина	6 ф. 12 ф.	Горњи капут за децу (иберијер)	7 ф. 12 ф.
Салонско одело — — —	20 ф. 45 ф.	Одела за децу од 3—8 год.	3.50 12 ф.
Горњи капут за свештенике	18 ф. 32 ф.		

ЗА ЖЕНСКЕ велики избор сваковрних новитета у конфекцији.

Огртача за кишу — — —	од 5 ф. 14 ф.	Мантлети и огртачи — —	од 10 ф. 14 ф.
Огртача за кишу врло фина	15 ф. 24 ф.	Мантлети и огртачи врло фи-	
Огртача за шетњу с чипкама	12 ф. 30 ф.	ни богато накинџени са чип-	
Кратке јакне елегант. и фина	4 ф. 22 ф.	кама и шмемцом — —	16 ф. 60 ф.

ЗА ДЕВОЈЧИЦЕ

огртача за кишу и јакна у свакојакој величини и боји, уз јефтину фабричну цену.

За наручбине са стране и за меру, стоји на расположењу велика колекција мустара од правих енглеских, француских и бринских штофова. Наручбине се извршују најбрже и то врло елегантно и трајно.

1—10

М. ХАЈМАН.